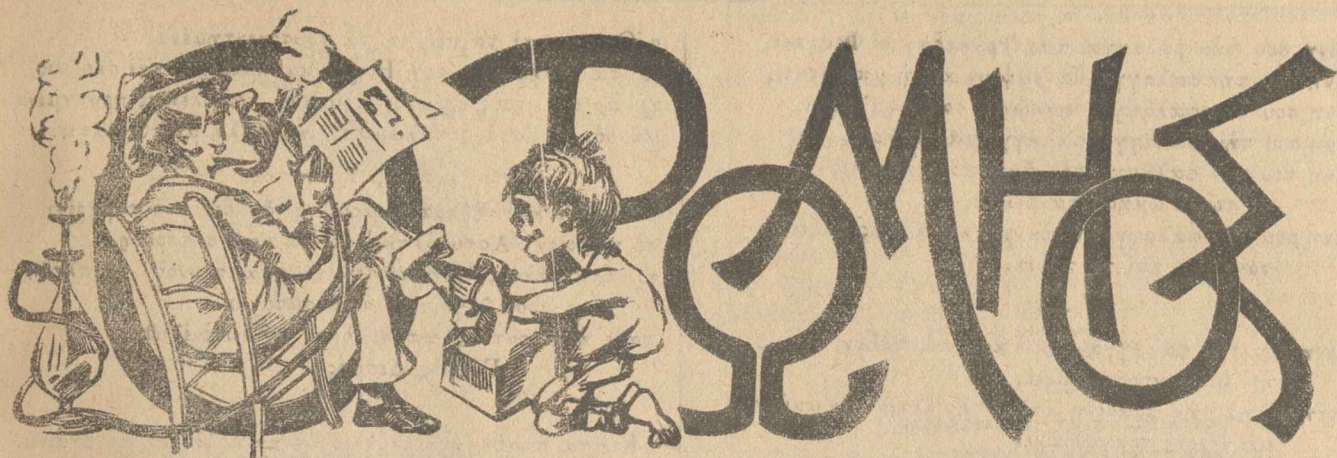

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἑννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη Νοεμβρίου,
τοῦ τῶσον ὥστηρίου.

Τετρακόσα καὶ πέντε κι' ὀγδόντα,
κατρακύλησαν πάλι τὰ φόντα.

Παράστασις πολιτικὴ ὀλίγον τι συμβολικὴ.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, τὰ δὴ τρελλὰ βλαμάκια,
ἔμειναν γιὰ τὸ Ρωμαιτικὸ τί διαβολο θὰ γένη,
ἀλλ' ἔξαφνα τριγύρω των βροντοῦνε παλαμακία
κι' ἀπ' ἐμπροστὰ των σύννεφο κατὰχρυσο διαβλίνει.
Τὸ νέφος διαλύεται, ὡσάν τουλοῦμι σκάζει,
καὶ τὸν Τρικούπη βγάζει.)

Φ.—᾽Ω θεαμάτων θέαμα!... σαστίζω καὶ σκοτίζομαι...
ἔμπροστὰ ἑστὸν ἀγονάτιστο κι' οἱ δὴ ὁ μας γονατίζομε.
Ὁ κόσμος ἐπερίμενε νὰ πάρης κουντρούβαλα,
μὰ σὺ καὶ πάλι ἔκράτησες.
καὶ πέντε νῆα πρόβατα ἐπρόσθεσες εἰς τᾶλλα
καὶ τὸ μαντρί τ' αὐγάτισες.

᾽Ω μάγε τετραπέρατε καὶ νεφεληγερέτα
μὲ τὰ σοφὰ λιμπρέτα,
τὴ μάχη πάλι ἑσκέωσες κι' ἐπλήθυνε ἡ στάνη
καὶ τὸν Βουδούρη Πρόεδρο βαρβατο μᾶς ἐστήλωσε,
κι' ὁ Ράλλης τὰ κατέβασε μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς μὲ πειθαυμνὴ χαμήλωσε;

Σὰν τί ρουσφέτια, μάστορη, καὶ πάλι νὰ παζάρεψες,
πόσαις ἐλθαῖς ξεζούμισες σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα,
μὲ τί χρυσὰ δολώματα καινούρια ψάρια ἑσάρεψες
κι' ἡ τέχνη σου ἐτρόμαξε καθ' ἑξυπνο καὶ βλάκα;
Ρίχνω κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου ἑστὴ στρουγγα σου τῇ σκύλα
καὶ τὸ μῆλό μου δὲν ἔμπορεῖ τὸ θαῦμα νὰ χωρέσῃ...
Βασιλικὴ μου τρίκλωνε μὲ τὰ σαράντα φύλλα
σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ καινούριο νὰ σ' ἀρέσῃ;

Ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην σου καὶ φοβερὴν μαγεία
ὅλοι μοῦ λένε «σώπα»...
τραγοῦδι πιά δὲν ἔμεινε μὲς ἑστὴν Ἀνθολογία,
ὅπου γιὰ σὲ δὲν τῶπα.

Δὲν ἔξέρω πιά ἑστὴ δόξα σου τί διαβολο νὰ ψάλλω
κι' ἤθελα τὴν Πανσελήνο γιὰ μούτρο νὰ σοῦ βάλω,
καὶ ἑστὸ λαιμό σου νὰ κρεῖω μ' ὀλόχρυσο σειρήνι
τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀπόσπερίτη.

Π.—Τὸν ἥλιο γιὰ καπέλο σου καυκαρωμένος βάλε,
ἔξαπλώσου σὰν Ἀληπάσσας μὲ τὴν Βασιλική,
κι' ἐμᾶς τοὺς δὴ παρκαλῶ, Ἀλέξανδρε μεγάλε,
ἑστὴν φάλαγγά σου πάρε μας τὴν Μακεδονική.

Μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα μᾶς τ'ρόμαξαν οἱ Φράγκοι,
μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα θά λείψουν κι' ἡ μπακίραις,
μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα δαγκώνεις σάν σφαλάγγι,
μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα φαλάγγι μᾶς ἐπῆρες,
μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα τὸν ἄμπικο διαβάσεις
εἰς τῶν Ρωμῶν τὰ βώδια,
μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα 'στὸν φάλαγγα μᾶς βάζεις
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Μ'έκείνη σου τήν φάλαγγα ψωμί καθένας θᾶβρη
κι' ἐμεῖς χοροπηδοῦμε,
καὶ 'στὴν ἐλῆα τήν πράσινη καὶ 'στὴν ἐλῆα τήν μαύρη
μὲ ντέρτι τραγουδοῦμε:
«τῆς ἐλῆας σου τὸ μαυράδι
ζωντανούς μᾶς πᾶει 'στὸν Ἄδη».

Ὁ Βασιλεὺς 'στὴ Μοσκοβιά κι' ἡ στρουγγ' αὐγατισμένη
καὶ σάν παλῆς Βουκέφαλος τὸ κράτος σὲ προσμένει.
Τὸ καβχαλὸς καὶ φάσκελα μοιράζεις 'στὸν ντουνηζ,
ποῦ καρτερεῖ στερλίναις,
κι' ἐκεῖνο τρέχει 'γρήγορο κι' εἰς κάθε σπιρουνιά
τοῦ φεύγουν καβχαλίναις.

Φ.— Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος εἰς σὲ μετεμψυχώθη
καὶ μέσα 'στὸ κεφάλι σου δλάκερος ἐχώθη.
Τοιοῦτον θά σὲ χαιρετοῦν οἱ μέλλοντες αἰῶνες,
πῶς εἶσαι ἀπαράλλακτος κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
κι' ἀκολουθοῦν ὀπίσω σου ὀδοῦχοι Μακεδόνες
ὡσάν κι' αὐτοὺς ποῦ βγαίνουνε σὲ κάθε καρναβάλι
μὲ νυκτικὸ 'ποκάμισο βούλαις χρυσαῖς γεμάτο
καὶ μ' ἓνα κράνος χάρτινο καὶ κόρδωμα ποζάτο.

Τοῦ Μακεδόνος τήν ψυχὴν καθένας ὅταν βλέπη
'στ' ὠραῖο σου κορμί,
'στὰ νέα γραμματόσημα φωνάζει πῶς δὲν πρέπει
νὰ βάλουν τὸν Ἑρμῆ,
μὰ κάθε φτερωτὸ Θεὸ καὶ κάθε Βασιλέα
παράμερα ν' ἀφήσουν,
καὶ μὲ Μακεδονίστικα καὶ περικεφαλαῖα
ἐσὲ νὰ ζωγραφίσουν.

(Κι' ἄλλο μεγάλο σύννεφο 'μπροστὰ των σταματᾷ
κατὰχρυσό σχεδόν,
καὶ μ' ἐν' ἀστραποβόλημα δλάκερος πετᾷ
ὁ πάλαι Μακεδὼν,
καὶ 'στὸν Τρικουπὴ προχωρεῖ μὲ πάτημα τριζάτο
καὶ τοῦ 'μιλεῖ μὲ σοβρὸ αὐτὰ τὰ παρακάτω.)

«Μέγας Ἀλέξανδρος ἐγὼ καὶ γίγας τοῦ πολέμου
μὰ τοὺς Θεοὺς σαστίζω,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν νεώτερον Ἀλέξανδρον τοῦ Κρέμου
ἐντρώμως γονατίζω.

«Ὅλα μου τάβλα σου δωρῶ, τοῦ δίνω τὸ μνηλὸ μου,
τὸν θώρακα. τὰ ρούχα μου καὶ τὸν Βουκέφαλό μου,
κι' ἀμέσως βγάλτου τὸν ὄρρο τῇ στρουγγα νὰ ποτίσης
πρὶν τὴν προσβάλ' ἡ φθίσις.

«Ὅριστε καὶ τὰ πέδιλα τὰ χρυσοκεντημένα
νὰ τὰ φορῆς μὲς 'στὴ Βουλὴ καθημερνᾶς καὶ σκόλαις,
κι' ἂν ἀπ' τοὺς δρόμους ποῦκανα τὰ βλέπεις τρυπημένα
μὰ ὁς τὰ 'στὸν μπαλωματῇ νὰ βάλῃ μεντζισόλαις.

«Ὅριστε καὶ τὸ κράνος μου, κι' ἂν δὲν σοῦ παραίση
σὲ κάποιον Ἀστυφύλακα ὁς το νὰ τὸ φορέσῃ,
κι' ὅταν ἀκούς τριγύρω σου νὰ τσαμπουνοῦν τὰ πλήθη
σύ λέγε τους «σκασμός...»
πάρε καὶ τοῦτο τὸ σπαθί, ὅπου μ' αὐτὸ ἐλύθη
ὁ Γόρδιος Δεσμός.

«Κύττα σπαθί, ποῦ δεύτερο 'στὴν κόψι δὲν τοῦ βγαίνει,
κι' ὅταν καμμιὰν ἡμέρα
ἰδῆς καὶ σύ πῶς ἐφθάσε ὁ κόσμος εἰς τὸ κτένι
κόψι τον πέρα πέρα.

«Ἡ δοξαὶς τῶν παλῶν καιρῶν καὶ τᾶπειρα καλὰ των
ἄς εἶναι χάρισμα σου...
πάρε καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἀπὸ τὰ κόκκαλά των
νὰ κάμῃς τᾶγαλμά σου.

«Τοῦ Μακεδόνος τοῦ νεκροῦ ἐξέπεσαν τὰ φόντα,
νέος προβάλλει Μακεδὼν ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα
ὁ κόσμος ἐλησμόνησε τὸ τέκνον τοῦ Φιλίππου.

«Πάτα μὲ τὸν Βουκέφαλο τὸν ἓνα κι' ἄλλον κοῦκο,
μία φωνὴ σου μοναχὰ τήν φάλαγγ' ἄς συνάξῃ.
βάλε Μακεδονίστικα καὶ βγάλε τὸ σουρτούκο,
καὶ τρομασμένους κι' ἐκθαμβὸς ὁ κόσμος νὰ φωνάζῃ:
«μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα».

«Διάδοχός μου ἄξιος σύ μείνῃς 'στὸν αἰῶνα,
κι' ὅταν πῶς ἐζωντανέψα κανέναν δὲν πιστεῖς,
ἡ καθεμία θ' ἀπαντᾷ θαλασσινὴ Γοργόνα
ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος πῶς ζῇ καὶ βασιλεύει».

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐχάθηκε κι' ἀρχίζει μουσικὴ
κι' εὐθύς ἡ φάλαγγ' φαίνεται ἡ Μακεδονικὴ.
Ὁ κύρ Σωτήρας προχωρεῖ, καὶ 'στὸ δεξιὸ πλευρὸ του
μεγάλῃ στέκει δέσποινα μὲ ψέλλια στρεπτὰ,
κι' ὁ κύρ Βουδούρης ἐρχεται μὲ τὸν κουδούνάρου του
τραβώντας ἀπ' ὀπίσω του τοὺς ἑκατὸν ἐπτὰ.

(Καθένας σέρνει δίπλα του καὶ τὸ πιστὸ σκυλί του
καὶ πιπιλίζουν κόκκαλα καὶ γρύζουν καὶ μορᾶζουν,
ὁ δὲ Μακρὴς ὁ Παξινὸς ἀπάνω 'στὸ βιολί του
τραβάει κατὶ δοξαριχίς, ποῦ 'στὴν καρδιά σὲ σφάζουν.)

(Τοῦ Σωτήρα ὁ χορὸς
ξεφωνίζει ζῶντός.)

«Εἴμαστ' ἑκατὸν ἐπτὰ προβατάκια τὰ καυμένα,
εἴμαστ' ἑκατὸν ἐπτὰ 'στὸν Σωτήρα ὀρκισμένα,

Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, τολμῶ δὲ νὰ σᾶς εἰπῶ
πῶς εἶναι ἀπαράλλακτος κι' ἴσος τῷ πρωτοτύπῳ.

εἴμαστ' ἑκατὸν ἐπτὰ... σᾶς τιναξαμε τὴν γούνα...
κτύπησέ την δυνατὰ, κύρ Βασίλη, τὴν κουδούνα...
εἴμαστ' ἑκατὸν ἐπτὰ καὶ πηγαίνομε ἀραία
νὰ φαινώμαστε παντοῦ ἑκατὸν σαρανταρία.

«Ἐξυμνεῖτε μὲ σαντούρια καὶ μὲ μιὰ μεγάλην ἄρπα
τὸν Σωτήρα τὸν ἀκμαῖο...
'πρόφθασε κι' ὁ Θεοτόκης ν' ἀριθάρῃ μὲ τὸν Σκάρπα,
τὸν Ζερβὸ καὶ τὸν Ρωμαιο,
κι' ἡ Ζουλιέτα, ἡ κυρία Συμπολίτευσις τούτέστι,
ἐκ τοῦ τάφου της ἀνέστη.

«Τί Δευτέρα γιὰ τοὺς ἄλλους ἐξημέρωσε πικρή...
αὐγατίσαμε κι' ἐφέτος... τράβα δοξαριχίς Μακρῇ...
αὐγατίσαμε κι' ἐφέτος... τὸ βιολί σου μᾶς πεθαίνει...
ἀπὸ μιὰ χρονιά ὡς ἄλλη τὸ κοπαδι μᾶς πληθαίνει,
καὶ θά 'δῆτε καμμιὰ μέρα εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
τῆς ἀριστερᾶς τὸ κέρα νὰ γενῇ κι' αὐτὸ δεξί.

«Κι' ὁ Σωτήρας, ὅπου σκάζει ἂν τοὺς τύπους δὲν τηρήσῃ,
τὴ μιὰ στρουγγα γιὰ τὸν τύπο σὲ δὴ στρουγγαί: θά χωρίσῃ,
μὰ κανεὶς γιὰ τὸ Δοβλέτι μιὰν ἀντίρρηση δὲν θάξῃ
ὅπως ἔκαναν πρὸ χρόνων 'στὴ Βουλὴ των κι' οἱ Φελλάχοι,
καὶ θά παύσουν ἀντιπάλων νὰ τεντώνονται λαίμοι
κι' ὁ Σωτήρας τὸν Σωτήρα μοναχὸς θά πολεμῇ.»

(Προβάλλει κι' ἡ Ἀριστερὰ μετὰ βοῆς μεγάλης,
μιὰ κουρελοῦ κυρία,
καὶ τὴν κρατοῦν 'στὸ μπράτσο των ὁ Θεοδῶρς κι' ὁ Ράλλης,
κι' οἱ δὲ μὲ μούτρα κρύα,
κι' ὁ Καραπάνος σκυθρωπὸς μὲ δακρυσμένα μάτια
τῶν κουρελιῶν τῆς κουρελοῦς μαζεῖει τὰ κομμάτια).

(Χιλιάδες τρέχουν 'πίσω της, χιλιάδες κι' ἐμπροστὰ της,
ἀλλ' ὅμως κι' Ἀνεξάρτητοι ἀκολουθοῦν πολλοὶ
τὴν παρδαλὴ ρακένδυτον Μεγαλειότητά της,
κι' ἐκείνη μὲ τὴν Δεξιάν ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ.)

Ἀ.— Κυρία Συμπολίτευσις, τὴν ἐπαθὰ καὶ πάλι,
μὰ μὴ θαρρῆς πῶς εὐκολὰ θά σκύψω τὸ κεφάλι.
Δ.— Ἐχεις καὶ μούτρα καὶ μιλᾷς ἀκόμη, κουρελιάρη,
πρὸ πάντων δὲ σαλιάρη,
ποῦ δὲν φορεῖς ὡσάν κι' ἐμὲ στολίδι καὶ κορδέλαις,
μὰ ξέρεις μόνο σάν γλωσσὸ νὰ κόβῃς παπαρδέλαις;
'Εγὼ φορῶ μεταξωτὰ καὶ μαλλιαρὸ σαμουρί,
ἐκπλόνουμαι σὲ πούπουλα καὶ λουζομαι σὲ μύρα,
ἐγὼ δὲν εἶμαι, μάτια μου, σάν τῇ 'δικῇ σου μούρη
κι' ἔχω σπουδαῖον σύζυγον, ὅπου τὸν λέν Σωτήρα.
τὸν πρῶτον Ἀρχιστράτηγον τοῦ Πυροβολικοῦ,
ποῦ καθεμιά του κανονιά δὲν πᾶει τοῦ κακοῦ.
'Εμὲ κυρὰ Σωτήρενα ὁ κόσμος μὲ φωνάζει
καὶ περπατῶ μὲ λύγισμα, καὶ περπατῶ μὲ νάζι,
καὶ μοῦ σηκώνουν τῆς οὐραὶς Σιμόπουλοι φωστήρες,
ὁ δὲ χρυσὸς ἀντρούλης μου 'γὰ μένα κατεκόπη...
μὰ σύ δὲν ἔχεις ὄνομα, καὶ χίλιοι δὲ μνηστήρες
σὲ κυνηγοῦν ἰδῶ κι' ἐκεῖ σάν νάσαι Πηνελόπη.
Καὶ μὲς 'στὸ τόσο χάλι σου κανεὶς δὲν ξέρεῖ τώρα
ἂν λέγεσαι κυρὰ Ραλλοῦ, ἂν λέγεσαι Θεοδῶρα,
καὶ μὲ λαχτάρη μυστικὴ φερμαῖς τὰ Ταμεία
κι' ὁ κόσμος σὲ κατηγορεῖ ἐπὶ πολυγαμίας.

Ἀ.— Αὐτά, κυρὰ Σωτήρενα, νὰ τὰ πούλῃς ἄλλου.
κι' ἂν Θεοδῶρα λέγωμαι, κι' ἂν λέγωμαι Ραλλοῦ,
νὰ μὴ σὲ μέλῃ τέσσερα καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνᾷς...
Δ.— Μὲ τοὺς μνηστῆρας Βόρειον ἄερα κοπανᾷ.
Ἀ.— Ἐγὼμαι Βλάχα ζηλευτὴ καὶ Βλάχα 'παινεμένη,
ποῦχω τὰ πρῶτα πρόβατα, ποῦχω τὰ πρῶτα γίδιαι,
καὶ μὴ μοῦ κοκορεύσαι παραπολύ, καυμένη,
γιατὶ μὲ τὸ κατσαρί μου σοῦ σπάζω τὰ παγίδια.
Δ.— Ὅτι κι' ἂν 'πῆς σοῦ πέταξε καὶ πάλι τὸ πουλάκι,
κι' ἂν νέα πάρω φόρα
δὲν θά σ' ἀφήσω γιὰ μεζὲ οὔτ' ἓνα κοκκαλάκι,
Ραλλοῦ καὶ Θεοδῶρα.

Ἀ. Πολὺ τὸ παραξένισες, κυρὰ τῆς ντουλέτας,
καὶ τώρα ποῦ καλὰ παιδιὰ, ὁ Φύλλας κι' ὁ Μανέτας,
ἐσκέψαν τοὺς μνηστῆρας μου, τὸν ἄντρα σου θά σπᾶσω,
καὶ τότε θά σοῦ λείψω πιά τὸ νάζι καὶ τὸ πάσο.
Δ.— Ἄν θέλῃς ξανακόπιασε.

Ἀ.— Τὴν γλώσσα μου τροχίζω
κι' εἰς δὴ κομμάτια καὶ μισὸ μὲ τούτη σὲ ξεσχίζω.
Δ.— Γιὰ τὸν βραχνό σου τὸν λαίμο χρειάζεται γαργάρα.
Ἀ.— Πάψε τὴν εἰρηνεία σου, σούρτουλεμὲ μαγάρα.

Δ.— Ἄντε τράβα παραπέρα...
Ἀ.— Τὴν κακὴ ψυχρή σου 'μέρα.

Δ. — Τὴν κοιλιὰ μου τὴν γεμάτη
θὰ σοῦ δείχνω γιὰ γεινάτι.
Κύτταξε χρυσὸ Δοβλέτι,
κύττα μπόλικο ρουσφέτι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
τρῶς καὶ σὺ καθὼς ἐγώ;

Α. — Τὸν περίδρομο νὰ φᾶς,
μὰ θά'λθῃ καιρὸς καὶ σὺ
σὰν κι' ἐμένα νὰ φοφᾶς
ἀπὸ νήστεια περισσή.
Ὅμως πάψε τὰ βρισιῖδια
κι' ἀπ' τὰ τόσα σου στολῖδια
δῶσε μου μιὰ χάντρα σου
νὰ χαρῆς τὸν ἄντρα σου.

Δ. — Σκάσε, ψόφησε, γρουσουζα,
κι' ἐμπροστὰ μου στέκα σουζα.

(Ἡ Δεξιὰ Σωτήρενα σὰν πάπια τοῦ γιγαλοῦ
στά νύχια τῆς σηκώνεται,
καὶ μετὰ τὴν Καραπάνενα, Θεῶρα καὶ Ραλλοῦ
προφορικῶς τσακόνεται.

Ἡ μιὰ τὴν ἄλλη προσπαθεῖ καλλίτερα νὰ ἔρῃσῃ,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος γιὰ νὰ τῆς ξεχωρίσῃ
σημαίνει τὸ κουδούνι τοῦ σὰν Ρούσικη καμπάνα,
μὰ δὲν τὰκούει καθεμιὰ γερὴ γλωσσοκοπάννα
καὶ πέφτει ἑστὴν γειτόνισσα μὲ χέρια καὶ ποδάρια
καὶ τέλος πάντων γίνονται κι' ἡ δὴδ μαλλιὰ κουβάρια.)

(Ὁ Φασουλῆς περιέργως τὸν πόλεμο κιχαλᾷ
καὶ τραγουδώντας τὸν λαὸ καὶ τὸ κλεφτοβασίλειο
ἵσως δὴδ κυράτσαις ρίχνεται μὲ δὴδ λογίων στηλιάρη
κι' ἀμέσως τὸ συμβολικὸ τελεῖται Κωμειδύλλιο.)

Μέσα ὁτ' ἄλλα τὰ πολλὰ κι' ἀπολύσεις τοῦ Μελά.

Ἀφοῦ λοιπὸν κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν Μελάς
μᾶς ἔγινε μελάς.

Ἀφοῦ κι' εἰς τοῦτον εἴπαμε νὰ λείψουν πιά τὰ λούσα
κι' ἀρζὰν κοντὰν τοῦ Δήμου τοῦ τὰ χρέη νὰ πληρώσῃ,
κι' αὐτὸς μᾶς ἐμβαγλάρωσε μὲ μία πανταχούσα
κι' ἴσως καὶ μ' ἄλλην σκέπτεται νὰ μᾶς ἐμβαγλάρωσῃ.

Ἀφοῦ μὲ τὸ Δημόσιον ἠμουφλούζεψε κι' ὁ Δήμος
κι' ἕνας μουφλούζης χρεωστῇ ἑστὸν ἄλλον τὸν μουφλούζην,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ δὲν ἐξοφλεῖ τὰ χρέη του προθύμως
μὰ μὲ τῆς πανταχούσαις τοῦ πατοκορφα μᾶς λούζει,
ὁ δὲ Μελάς ἀγρίεψε εἰς τὰ καλὰ καθύμνενα
ἂν κι' ἔπρεπ' ἐξ ἰδίων τοῦ νὰ δώσῃ τὰ ζητούμενα.

Ἀφοῦ καὶ τὸ Δημόσιον, ποῦ πρὸ καιροῦ ἐσφρίγα
μὲ πλοῦτον στεργινῶν,
καθὼς κιουτάπια μαρτυροῦν ὀφείλει οὐκ ὀλίγα
ἑστὸν Δήμον Ἀθηνῶν,
κι' ἐκεῖνος ποῦ χρεωστῇ πολλὰ καὶ σήμερα κι' ἀργότερα
θὰ βγάξῃ ἑντάλμα γι' αὐτὸν, ποῦ χρεωστῇ ἑλιγότερα.

Ἀφοῦ τὴν Ψωροκάστενα κι' οἱ Δήμαρχοι τὴν ρέβουν
καὶ ἑστὴ δουλειὰ τῆς ἡσυχῆ κανεῖς δὲν τὴν ἀφίνει,
μὰ τὸ Κουβέρνο τῆς γραφαῖς, ποῦ γρόσα τοῦ γυρεῦσιν,
μὲς ἑστῶν ἀχρήστων τῆς πετᾷ τὸ βρωμερὸ κοφίνι,
κι' ὅποιος παράδες τοῦ ζητεῖ ἂς ἔχῃ νὰ λαβαῖν,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς τὸ φρέσκο τὸν προσμένει.

Ἀφοῦ ποσῶς δὲν ὤφειλεν ὁ Δήμαρχος νὰ παίξῃ,
καὶ σὰν δὲν εἶχε χρήματα, πρὸς χάριν ἡσυχίας
ἔπρεπ' εὐθύς μονάχος τοῦ ἑστὴ φυλακὴ νὰ τρέξῃ
πρὶν πᾶν οἱ χωροφύλακες ἐντὸς τῆς Δημαρχίας,
καὶ νὰ κλεισθῇ ἑστὸν Μεντρεσέ καὶ νὰ μᾶς ἑστὴ σπολλάτη
κι' ὅχι νὰ καταδέχεται νὰ μᾶς γυρίξῃ τὴν πλάτη.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἐβγάλε χρεωστικὰ λιμπρέτα
καὶ κρῖμα ποῦ τοῦ λέν πολλοὶ πῶς μοιάζει τοῦ Γαμβέτα,
ἀφοῦ ἂν εἶχε χρήματα ὀδικὰ τοῦ κι' ὁ Σωτήρας
θὰ ἑπλήρων' ἐξ ἰδίων τοῦ τῶν δανειστῶν τὰς σπείρας,
ἀφοῦ κακὰ τὴν ἐμπλεξε κι' ὁ Δήμαρχος Μιχαλῆς
μὲ Μιχαλοῦ Κυβέρνησι κακομοιριὰς μεγάλης.

Ἀφοῦ θ' ἀνοίξουν ἑργήγορα καὶ βίβλοι καὶ κατάστιχα
κι' ὅλα τὰ χρέη θὰ σβυσθοῦν μὲ μία γομαλάστιχα,
κι' ἔτσι θὰ συμφωνήσωμε ἑστὸ τωρινὸ μας χάλι,
ὥς ὅτου νὰ γυρίσωμε ἑστὸς χρόνους τοὺς καλοὺς,
οὐδ' ἡ κυρία Μιχαλοῦ νὰ θέλῃ τοῦ Μιχαλῆ,
οὐδ' ὁ Μιχαλῆς νὰ χρωστᾷ λεπτὸ τῆς Μιχαλοῦς.

Ἀφοῦ τὸν Δήμον τοῦ λοιποῦ μᾶς γράφει ἐν σπουδῇ
πῶς μῆτε κἄν ζωγραφιστὸ δὲν θέλει νὰ τὸν ὀρῇ,
ἀφοῦ δὲν μᾶς ἑχωρατεψε σὰν τὴν φορὰ τὴν πρώτη
καὶ σύξυλα τὸν ἄφησε εἰς τὸν Σηλυβριώτη,
κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ μάλλωμα κυτᾷ μὲ τόσο χάζι,
«τρία τὰ καμπαέτια σου, Σηλυβρω μου» φωνάζει.

Ἀφοῦ ποικίλα καὶ πολλὰ καθένος σχλιαρίζει
κι' ἂν ἀληθῶς ὁ Δήμαρχος γιὰ πάντ' ἀπολυθῇ,
εὐθύς καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Δήμου φοβερίζει
ὀλόκληρον μὲ τὸν Μελά πῶς θὰ παραιτηθῇ,
καὶ τότε θ' ἀπομείνωμε μὲ τούτα τὰ καπρίτσα
χωρὶς τὸν Ζαχαρία μας, χωρὶς τὸν Ζαχαρίτσα.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ὁ κύριος Νομαρχὴς μᾶς ὀφείλει
προσωρινὴν ἀπόλυσιν ἑστὸν Δήμαρχον νὰ στείλῃ,
κι' ἀπολυτικὸν γι' αὐτὸν νὰ συνταχῇ τροπάρη,
κι' ἀμέσως τὰ βρεμμένα τοῦ προσωρινῶς νὰ πάρῃ,
νὰ κράξῃ δὲ γονατιστὸς χωρὶς πολλὴ κουβέντα:
«οὐκ ἀπολύεις, Γονατᾷ, τὸν πρὶν ἀπολυθέντα».

Τὰ τοῦ Φραγκοῦδ' Ὀνειρο, μυθιστορία νεὰ
μὲ σφίγος καὶ νεότητα.

μ' Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως φρονήματα γενναῖα
καὶ γλώσσῃς πλαφυρότητα.

Πρὸς δύο μοναχὰ δραχμὰς, φιλοφροσυνῇ τιμᾷται
καὶ παρέτε την ἑργήγορα καὶ νὰ μὲ βλαστημάτε.

Θεόδωρος ὁ Πάντζαρης, παιδὶ ἀγαπῆτο,
μὲ τὴν εὐχὴν μᾶς ἀλλάξε μνηστῆρα, δακτυλίδι.

μὲ Χρωτοπούλα νύστιμη, κορίτσι ζηλευτὸ,
τὴν Ἀγλαὴν δηλαδὴ τοῦ Χρωτῆ Ἰσελεπιδῆ.

ὁ δὲ Ραμῆς, στοὺς γάμους τὸν γεία καὶ χαρὰ θὰ πῇ
ἑστὴν νεῖα τὴν Ἰσελεπιδῆ, ἑστὸν νεῖο τὸν Ἰσελεπῆ.

Θανάσης Μπαλάνοπουλος, ἐμποροπρακτὴς πρώτης
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδὸν, ποῦ φῖνο πράγμα φέρνει...

ἐκεῖ καυστοῦμα τρανταχτὰ, σπανία στερεότης,
καὶ γούστο καλλιτεχνικὸ καὶ φηνεῖα ὅσο φέρνει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.